

Arrest

nr. 240 377 van 1 september 2020
in de zaak RvV X / IV

Inzake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat T. WIBAULT
Congresstraat 49
1000 BRUSSEL

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Syrische nationaliteit te zijn, op 6 maart 2020 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 21 februari 2020.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 29 juni 2020 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 4 augustus 2020.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken J. BIEBAUT.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en haar advocaat T. WIBAULT en van attaché L. VANDERVOORT, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. De bestreden beslissing luidt als volgt:

"A. Feitenrelaas

U verklaart de Syrische nationaliteit te bezitten en Koerd van origine te zijn. U werd geboren op 16 april 1993 in Aleppo stad. Uw vader werkte als chauffeur, uw moeder is huisvrouw. Twee weken na uw geboorte verhuisden jullie naar Haj Khalil dorp, Rajo subdistrict in het district Afrin, provincie Aleppo. U heeft lager onderwijs genoten en heeft als kleermaker van bruidsjurken gewerkt en ook als bestuurder van graafmachines. Rond 2010-2011 ging u een jaar in Aleppo stad wonen. In 2011 werd u aangehouden omdat u uw dienstplicht diende te verrichten. U kocht zich vrij omdat u niet wilde dienen en vertrok enkele dagen later terug naar Afrin. In 2018 huwt u met R.S. (...). Omwille van de oorlog besluit u het land te verlaten. Wegens geldgebrek vertrekt u alleen, uw echtgenote verlaat Syrië met haar ouders naar Erbil in Irak. Zelf vertrekt u in maart of april 2018 op illegale wijze naar Turkije waar u tien tot vijftien dagen verblijft. U bereikt Griekenland rond 24 april 2018 en dient er een verzoek om

internationale bescherming in. U verbleef eerst twintig dagen bij uw tante, huurde vervolgens een huis voor een maand en vervolgens kreeg u een woonst via een NGO in Athene. Van 7 december 2018 tot 6 december 2019 bracht u door in een kamp in Thirmepolis, Lamia stad op het Griekse vasteland. De hygiënetoestand liet sterk te wensen over in het kamp. De veiligheidssituatie in Griekenland, vooral in Athene was slecht, daar werden veel drugs verbruikt. Bij problemen in het kamp kwam de politie nooit tussen en daders werden niet bestraft. Koerdische jongens zijn omgekomen op het eiland Mytilini. Ook als je werk hebt, word je heel weinig betaald en er is geen regelmatig werk. U heeft er ook gewerkt zonder betaald te worden. Op 8 januari 2019 verkreeg u internationale bescherming in Griekenland. Na het verkrijgen van een verblijfsvergunning en een paspoort dient u het kamp te verlaten en wordt de financiële steun van 150 euro per maand stop gezet. U kon uw plan niet trekken zonder deze steun en onderdak. In Griekenland is ook geen gezinshereniging mogelijk en u wilt uw echtgenote kunnen laten overkomen. Na uw vertrek uit het kamp reisde u onmiddellijk door naar België waar u een verzoek om internationale bescherming indiende op 12 december 2019.

In Syrië vreest u niet enkel het regime omdat u de dienstplicht weigert te verrichten maar ook Jabhat Al Nusra, Al Qaeda, daesh en zelfs Oost-Pakistaniërs die er allen oorlog komen voeren.

Ten aanzien van Griekenland voert u aan dat u er problemen waren in het kamp, dat u geen opvang of financiële steun meer ontving, dat u geen betaald werk kon bekomen en dat er niet aan gezinshereniging gedaan wordt.

Ter staving van uw verzoek legde volgende documenten neer: uw Syrische identiteitskaart, een gelegaliseerde kopie van uw huwelijksakte, een gelegaliseerde kopie van uw huwelijksbewijs, een gelegaliseerde kopie van een individueel uittreksel van de burgerlijke stand en een gelegaliseerde kopie van uw gezinssamenstelling.

B. Motivering

Na grondige analyse van het geheel van de gegevens in uw administratief dossier, moet vooreerst worden vastgesteld dat u géén elementen kenbaar hebt gemaakt waaruit eventuele bijzondere procedurele noden kunnen blijken, en dat het Commissariaat-generaal evenmin dergelijke noden in uw hoofdte heeft kunnen vaststellen.

Bijgevolg werden er u geen specifieke steunmaatregelen verleend, aangezien er in het kader van onderhavige procedure redelijkerwijze kan worden aangenomen dat uw rechten gerespecteerd worden en dat u in de gegeven omstandigheden kunt voldoen aan uw verplichtingen.

Na onderzoek van alle gegevens in uw administratief dossier, wordt uw verzoek om internationale bescherming niet-ontvankelijk verklaard in overeenstemming met artikel 57/6, § 3, eerste lid, 3° van de wet van 15 december 1980. Uit de elementen die voorhanden zijn [Eurodac Search Result van 09/12/2019 en Eurodac Marked Hit van 10/12/2019 en in het administratief dossier], blijkt dat u reeds internationale bescherming geniet in een andere lidstaat van de Europese Unie, namelijk Griekenland. Deze vaststelling wordt door u niet betwist.

In het kader van het gemeenschappelijk Europees asielstelsel (GEAS) moet worden aangenomen dat uw behandeling en rechten er in overeenstemming zijn met de vereisten van het Verdrag van Genève, het Handvest van de grondrechten van de Europese Unie en het Europees Verdrag voor de Rechten van de Mens (EVRM). Het Unierecht steunt immers op de fundamentele premisse dat elke lidstaat met alle andere lidstaten een reeks gemeenschappelijke waarden deelt waarop de Unie berust, en dat elke lidstaat erkent dat de andere lidstaten deze waarden met hem delen. Dit impliceert en rechtvaardigt dat de lidstaten er onderling op vertrouwen dat de andere lidstaten deze waarden erkennen en het Unierecht, dat deze waarden ten uitvoer brengt, dus in acht nemen, en dat hun respectieve nationale rechtsordes in staat zijn een effectieve en gelijkwaardige bescherming te bieden van de door dat recht erkende grondrechten [zie: HvJ (Grote kamer) 19 maart 2019, nrs. C-297/17, C-318/17, C-319/17 en C-438/17, ECLI:EU:C:2019:219, Ibrahim e.a., randnummers 8385 en HvJ (Grote kamer) 19 maart 2019, nr. C-163/17, ECLI:EU:C:2019:218, Jawo, randnummers 80-82]. Hieruit volgt dat verzoeken van personen die reeds internationale bescherming genieten in een EU-lidstaat in beginsel niet-ontvankelijk kunnen worden verklaard als uitdrukking van het beginsel van wederzijds vertrouwen. De vaststelling dat er tussen de EU-lidstaten verschillen kunnen bestaan met betrekking tot de mate waarin aan begunstigden van internationale bescherming rechten worden toegekend en zij deze kunnen uitoefenen, doet geen afbreuk aan het gegeven dat zij onder dezelfde voorwaarden als de onderdanen van de lidstaat die de bescherming heeft toegekend toegang krijgen tot bijvoorbeeld (sociale) huisvesting, sociale bijstand, gezondheidszorg of tewerkstelling, en bijgevolg óók dezelfde stappen zullen moeten ondernemen om hiervan gebruik te maken. Bij de beoordeling van de situatie van begunstigden gelden dan ook de omstandigheden van de daar aanwezige onderdanen als maatstaf, niet de omstandigheden in andere lidstaten van de Europese Unie, en wordt rekening gehouden met de realiteit dat óók de socio-economische mogelijkheden van deze onderdanen erg problematisch en complex kunnen zijn. In het andere geval zou het gaan om een vergelijk van nationale socio-economische systemen, bestaansvoorzieningen en nationale regelgeving, waarbij begunstigden van internationale bescherming

een meer voordelige regeling zouden kunnen bekomen dan de onderdanen van de lidstaat die hen bescherming heeft verleend. Dit zet niet alleen het voortbestaan van het GEAS op de helling, maar werkt tevens irreguliere, secundaire migratiestromen in de hand, evenals discriminatie ten overstaan van EU-onderdanen,... Ook het Europees Hof van Justitie oordeelde dat enkel uitzonderlijke omstandigheden in de weg staan dat het verzoek van een persoon die reeds internationale bescherming geniet in een andere EU-lidstaat, niet-ontvankelijk wordt verklaard, namelijk wanneer de voorzienbare levensomstandigheden van de begunstigde van internationale bescherming in een andere lidstaat hem er blootstellen aan een ernstig risico op onmenselijke of vernederende behandeling zoals bepaald in artikel 4 van het Handvest, welk artikel overeenstemt met artikel 3 EVRM. Het Hof voegde eraan toe dat bij de beoordeling van alle gegevens van de zaak een “bijzonder hoge drempel van zwaarwegendheid” moet worden bereikt, wat slechts het geval is “wanneer de onverschilligheid van de autoriteiten van een lidstaat tot gevolg zou hebben dat een persoon die volledig afhankelijk is van overheidssteun, buiten zijn wil en zijn persoonlijke keuzes om, terechtkomt in een toestand van zeer verregaande materiële deprivatie die hem niet in staat stelt om te voorzien in zijn meest elementaire behoeften, zoals eten, zich wassen en beschikken over woonruimte, en negatieve gevolgen zou hebben voor zijn fysieke of mentale gezondheid of hem in een toestand van achterstelling zou brengen die onverenigbaar is met de menselijke waardigheid” [Ibid., Ibrahim e.a., randnummers 88-90 en Jawo, randnummers 90-92]. Situaties die géén “zeer verregaande materiële deprivatie” teweegbrengen, zijn volgens het Hof van Justitie níét van aard zijn om de vereiste drempel van zwaarwegendheid te bereiken, zelfs al worden deze bijvoorbeeld gekenmerkt door een grote onzekerheid of sterke verslechtering van de levensomstandigheden, door de omstandigheid dat begunstigten van internationale bescherming in een andere lidstaat er geen bestaansondersteunende voorzieningen genieten of voorzieningen die duidelijk beperkter zijn dan die welke in andere lidstaten worden geboden zonder dat zij anders worden behandeld dan de onderdanen van deze lidstaat, door het enkele feit dat de sociale bescherming en/of de levensomstandigheden gunstiger zijn in de lidstaat waar het nieuw verzoek om internationale bescherming is ingediend dan in de lidstaat die reeds bescherming heeft verleend, door de omstandigheid dat de vormen van familiale solidariteit waarop onderdanen van een lidstaat een beroep kunnen doen om het hoofd te bieden aan tekortkomingen van het sociale stelsel van die lidstaat meestal niet voorhanden zijn voor personen die er internationale bescherming genieten, door een bijzondere kwetsbaarheid die specifiek de begunstigde betreft of door het bestaan van tekortkomingen bij de uitvoering van integratieprogramma's voor begunstigten [Ibid., Ibrahim e.a., randnummers 91-94 en Jawo, randnummers 93-97]. Op basis van een analyse van het geheel van de elementen in uw administratief dossier, waarbij het aan u toekomt om het vermoeden dat uw grondrechten als begunstigde van internationale bescherming in de EU-lidstaat die u deze bescherming verleende geëerbiedigd worden op individuele wijze te weerleggen, moet worden vastgesteld dat u onvoldoende concrete elementen aanhaalt die de niet-ontvankelijkheid van uw verzoek in de weg staan.

Waar uit de elementen in uw administratief dossier zou blijken dat u als verzoeker om internationale bescherming in Griekenland, dus vooraleer er u internationale bescherming werd verleend, geconfronteerd werd met bepaalde ernstige feiten en situaties zoals de onhygiënische en onveilige toestanden in het kamp, moet worden opgemerkt dat deze feiten zich situeren op een welbepaalde plaats, gedurende een welbepaalde periode en binnen een welbepaalde context. Bijgevolg is deze situatie niet zonder meer representatief voor de kwalificatie en beoordeling van uw situatie als begunstigde van internationale bescherming nadien, aan wiens status, overeenkomstig het recht van de Unie, diverse rechten en voordelen verbonden zijn.

Wat uw situatie als begunstigde van internationale bescherming in Griekenland betreft, moet daarenboven worden benadrukt dat u geen concrete, soortgelijke ervaringen doet gelden temeer aangezien u na het verlaten van het kamp u zich niet meer getracht heeft ergens te vestigen maar u onmiddellijk doorgereisd bent naar België (CGVS, p. 8).

U beperkt zich voorts tot een algemene verwijzing naar bepaalde moeilijkheden waarmee begunstigten van internationale bescherming in Griekenland geconfronteerd kunnen worden op het vlak van bijvoorbeeld (sociale) huisvesting, sociale bijstand en tewerkstelling of integratie, maar haalt onvoldoende persoonlijke ervaringen aan om dit te concretiseren. Gelet op de bijzonder hoge drempel van zwaarwegendheid volstaat dit géénszins om het vermoeden met betrekking tot de eerbiediging van uw grondrechten en aanwezigheid van een effectieve en gelijkwaardige bescherming in Griekenland te weerleggen. De vaststelling dat u na uw vertrek uit het kamp vertrokken bent uit Griekenland, getuigt niet van een oprechte intentie om een duurzaam bestaan in de andere lidstaat uit te bouwen en er uw rechten te doen gelden (CGVS, p. 8). De vaststelling dat u duidelijk beschikte over een netwerk vòòr uw verblijf in het kamp, met name bij een tante en nadien zelf heeft kunnen beschikken over een woonst via een NGO, wijzen op een grote mate van zelfredzaamheid (CGVS, p. 9). Dat u over de middelen beschikte om uw vertrek en verdere reis doorheen Europa te bewerkstelligen getuigt eveneens van zelfredzaamheid en keuzemogelijkheden (CGVS, p. 10).

Waar u kanttekeningen plaatst bij het gebrek aan mogelijkheden op gezinshereniging in Griekenland, kan niet worden ingezien op welke wijze u dergelijke wetskritiek, die betrekking zou hebben op de vigerende Griekse wetgeving, dienstig kunt aanvoeren in het kader van onderhavig verzoek om internationale bescherming. Nog daar gelaten u evenmin aantoonst dat u uw kritieken in dit verband niet kon of kunt doen gelden in Griekenland aan de hand van de mogelijkheden die de Griekse wetgeving u terzake biedt, moet wat betreft de rechten die worden toegekend aan personen die internationale bescherming genieten in de respectieve lidstaten van de Europese Unie worden opgemerkt dat er hiertussen verschillen kunnen bestaan. Het gegeven dat er zulke verschillen bestaan vormt op zich evenwel geen vervolging, noch een reëel risico op het lijden van ernstige schade.

Gelet op wat voorafgaat, moet worden besloten dat u het vermoeden dat uw grondrechten als begunstigde van internationale bescherming in Griekenland geëerbiedigd worden, niet weerlegt. Bijgevolg zijn er géén feiten of elementen voorhanden die de toepassing van artikel 57/6, § 3, eerste lid, 3° op uw specifieke omstandigheden in de weg staan, en wordt uw verzoek niet-ontvankelijk verklaard.

Overeenkomstig artikel 24 van de Kwalificatierichtlijn (Richtlijn 2011/95/EU van het Europees Parlement en de Raad van 13 december 2011 inzake normen voor de erkenning van onderdanen van derde landen of staatlozen als personen die internationale bescherming genieten, voor een uniforme status voor vluchtelingen of voor personen die in aanmerking komen voor subsidiaire bescherming, en voor de inhoud van de verleende bescherming (herziening)), dat de modaliteiten van de verblijfsvergunningen die verband houden met een internationale beschermingsstatus regelt, zijn de verblijfsvergunningen in wezen beperkt in de tijd en hernieuwbaar. Dit is echter in beginsel niet het geval voor de toegekende internationale beschermingsstatus die ten volle blijft gelden zolang het nodig is, de persoon die de status geniet, te beschermen. Deze status kan slechts ophouden, worden herroepen of ingetrokken in beperkte en uitzonderlijke omstandigheden. Deze status kan ook maar worden beëindigd in beperkte en uitzonderlijke omstandigheden, net zoals de hernieuwing ervan slechts kan worden geweigerd in beperkte en uitzonderlijke omstandigheden (vgl. artikel 11, 14, 16 en 19 van de Kwalificatierichtlijn). Gelet op wat voorafgaat, is het CGVS van mening dat na onderzoek van de elementen in uw administratief dossier met recht kan worden aangenomen dat, zelfs als zou het verblijfsdocument dat u werd uitgereikt op basis van de internationale beschermingsstatus die u werd verleend niet meer geldig zijn, niets erop wijst dat uw status van persoon die internationale bescherming geniet, niet meer geldig is. U verklaarde zelf dat u de verblijfsvergunning die u ontving een geldigheidsduur van drie jaar had (CGVS, p. 8). Aangezien de geldigheid van uw status van persoon die internationale bescherming geniet, niet in vraag wordt gesteld, wijst niets er daarenboven op dat u niet zou kunnen terugkeren naar Griekenland, of dat, mocht dit het geval zijn, uw verblijfsvergunning die verband houdt met uw status van persoon die internationale bescherming geniet niet eenvoudig zou kunnen worden hernieuwd mits het zetten van een aantal stappen.

Ongeacht wat voorafgaat, kunt u een verzoek tot bevestiging van uw hoedanigheid van vluchteling indienen. Artikel 93 van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen bepaalt dat de bevestiging van de hoedanigheid van vluchteling kan worden aangevraagd op voorwaarde dat de betrokkene regelmatig en zonder onderbreking sinds 18 maanden in België heeft verbleven en dat de duur van zijn verblijf niet om een welbepaalde reden werd beperkt.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, verklaar ik uw verzoek om internationale bescherming niet-ontvankelijk op basis van artikel 57/6, § 3, eerste lid, 3° van de Vreemdelingenwet.

Ik vestig de aandacht van de Minister op het feit dat u internationale bescherming werd verleend door Griekenland en dat u om die reden niet mag worden teruggezonden naar Syrië.”

2. Het verzoekschrift

2.1. Verzoeker wijst er in zijn feitenrelaas op dat hij, benevens de foto die hij reeds toonde bij het CGVS, de volgende nieuwe elementen bij het verzoekschrift voegt:

“- AIDA Country Report: Greece, Update 2018, march 2019 (uittreksels) (stuk 4)

- CommDH(2018)24, Report of the Commissioner for Human Rights of the Council of Europe Dunja Mijatovic, following her visit to Greece from 25 to 29 June 2018, 6 November 2018. (uittreksels) (stuk 5)

- Pro Asyl & RSA: Legal Note On the living conditions of beneficiaries of international protection in Greece, 23 June 2017. (uittreksels) (stuk 6)

- CERD/C/GRC/CO/20-22, Nations-Unies, Comité pour l'élimination de la discrimination raciale, Observations finales concernant le rapport de la Grèce, 3 octobre 2016. (uittreksels) (stuk 7)”.

2.2. Verzoeker beroept zich in een enig middel op “artikelen 48/3, 48/4, 48/6, 57/6, §2, 3° en 62 van wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de

verwijdering van vreemdelingen, artikelen 26, 29, 30, 32 en 34 van de Richtlijn 2011/95/EU van het Europees Parlement en de Raad van 13 december 2011 inzake normen voor de erkenning van onderdanen van derde landen of staatlozen als personen die internationale bescherming genieten, voor een uniforme status voor vluchtelingen of voor personen die in aanmerking komen voor subsidiaire bescherming, en voor de inhoud van de verleende bescherming (herschikking), artikelen 4, 9, 10 en 12 van de Richtlijn 2003/86/EG van de Raad van 22 september 2003 inzake het recht op gezinshereniging, en artikelen 1, 4, 7 en 18 van het Handvest van de Grondrechten van de EU.”

In een eerste onderdeel, wijst verzoeker op rechtspraak van het Hof van Justitie inzake artikel 33 van richtlijn 2013/32/EU van 26 juni 2013, meer bepaald op de arresten *Bashar Ibrahim e.a. tegen Duitsland en Jawo*. Verzoekster stelt: “Deze bepaling is vergelijkbaar met de criteria en het onderzoek die uitgevoerd moet worden bij de toepassing van de Verordening (EU) nr. 604/2013 van het Europees Parlement en de Raad van 26 juni 2013 tot vaststelling van de criteria en instrumenten om te bepalen welke lidstaat verantwoordelijk is voor de behandeling van een verzoek om internationale bescherming dat door een onderdaan van een derde land of een staatloze bij een van de lidstaten wordt ingediend.

Voor het Hof maakt het niet uit dat de schending van de fundamentele rechten, op het moment van de overdracht, tijdens de asielprocedure of na afloop daarvan plaats neemt.

Het vertrouwensbeginsel sluit niet uit dat een bepaalde lidstaat in de praktijk de rechten van de vluchtelingen niet verzekert met het gevolg dat deze vluchtelingen behandeld worden op een wijze die hun grondrechten schendt

(...)

Het CGVS en uw Raad moeten in een dergelijk geval bepalen of er sprake is van tekortkomingen die hetzij structureel of fundamenteel zijn bij het behandelen van vluchtelingen.

(...)

Terwijl het arrest *Ibrahim* werkt met analogie naar het arrest *Jawo*, een arrest dat betrekking heeft op de toepassing van de Verordening 604/2013, is het noodzakelijk om andere analogieën te voeren naar andere arresten van het HvJ om te bepalen welke rechten van de vluchteling beschermd zijn.”

Verzoeker wijst op het arrest *Aranyosi*, dat handelt over de controle die moet worden uitgevoerd in het geval van een Europees aanhoudingsbevel. Vervolgens betoogt hij:

“Dit arrest maakt een duidelijke uitbreiding uit van de inschatting zoals beschreven in het arrest *NS*. De overheid moet niet enkel rekening houden met systemische tekortkomingen. In dit geval, namelijk het onderzoek van de detentieomstandigheden, is het feit dat bepaalde detentiecentra onmenselijke detentiecondities kennen, voldoende om geen aanhoudingsbevel uit te vaardigen zolang dat er geen zekerheid bestaat over de detentiecondities.

Uit de ontwikkeling van de rechtspraak van het Hof van Justitie volgt ook dat uitzonderingen aan het wederzijdse vertrouwensbeginsel verder gaan dan de enige controle van het respect van artikel 4 van het Handvest.

Artikel 47 van het Handvest bepaalt namelijk dat eenieder recht heeft op een eerlijke en openbare behandeling van zijn zaak. In het arrest *LM* werd besloten dat de Lidstaten het grondrecht op een eerlijk proces moeten afdrukken bij de uitvoering van een aanhoudingsbevel.

(...)

Het Hof van Justitie herinnert dat “artikel 47 van het Handvest op zichzelf volstaat en niet hoeft te worden verduidelijkt door bepalingen van Unierecht of van nationaal recht, om particulieren een als zodanig inroepbaar recht te verlenen

Niet iedere niet-naleving van afzonderlijke bepalingen van de asielrichtlijnen heeft tot gevolg dat de verantwoordelijkheidsclausule van toepassing is/ Maar het arrest *NS* laat de mogelijkheid open dat andere bepalingen van het Handvest dezelfde gevolgen moeten krijgen.

(...)

Volgens het arrest *Ibrahim*:

(...)

Het Hof heeft geen standpunt ingenomen met betrekking tot het feit dat een begunstigde van het vluchtelingsstatuut schendingen van andere fundamentele rechten zou inroepen. In dit geval, is verzoeker van mening dat artikelen 1, 7 en 18 van het Handvest zijn geschonden (zie *infra*).

In de mate dat de bestreden beslissing enkel een mogelijke schending van artikel 4 van het Handvest onderzoekt, is de motivatie onvoldoende.”

In een tweede onderdeel, voert verzoeker aan:

“De bestreden beslissing beweert dat verzoeker geen concrete elementen brengt over het feit dat hij zal terechtkomen in een toestand van zeer verregaande materiële deprivatie die hem niet in staat stelt om te voorzien in zijn meest elementaire behoeften.

Verzoeker heeft geen netwerk in Griekenland. Zijn tante is naar Duitsland vertrokken omwille van gezinshereniging. De tijdelijke steun die hij kreeg als asielzoeker is niet meer beschikbaar. Hij is ook geen asielzoeker meer.

Het feit dat verzoeker wel opties heeft om een zeer verregaande materiële deprivatie te vermijden vormt een blote en theoretische bewering als men de levensomstandigheden van vluchtelingen in Griekenland kent.

Verzoeker stelt vast dat hij op geen enkele verklaring wordt tegengesproken door de Commissaris-generaal.

Na een erkenning moest hij onmiddellijk het centrum verlaten, zonder enige vorm van bijstand.

Zijn toekomst zit op straat. Er is geen werk en hij zal het slachtoffer zijn van de maffia en criminaliteit.

Het CG VS brengt geen enkel informatie aan over de levensomstandigheden van vluchtelingen in Griekenland. Volgens artikel 48/6, §5 van de Vreemdelingenwet:

(...)

De bestreden beslissing is door geen enkel COI-focus over de levensomstandigheden van vluchtelingen in Griekenland ondersteund.

Deze verplichting vloeit nochtans duidelijk voort uit de Vreemdelingenwet door een bepaling die de omzetting van artikel 4 van de richtlijn 2011 /95 vormt.

Hoe kan de Commissaris-generaal bewijzen dat de drempel van het arrest Ibrahim niet geraakt is zonder enige verwijzing van concrete informatie over de te verwachte levensomstandigheden bij een terugkeer naar Griekenland? Aangezien het Griekse asielbeleid regelmatig op Europees niveau wordt besproken, mogen de Belgische overheden zeker niet de ernst van het probleem negeren."

De bestreden beslissing blijft bij een theoretische redenering. Het reproduceren van uittreksels van het arrest Ibrahim voldoet niet aan de motiveringsplicht. De bestreden beslissing bewijst niet dat er geen risico van zeer verregaande materiële deprivatie bestaat.

Tegen de conclusie van de bestreden beslissing kan verzoeker verwijzen naar verschillende rapporten.

Het AIDA-rapport stelt duidelijk dat sociale bijstand voor huisvesting niet toelaatbaar is voor begunstigden van internationale bescherming en dat zij gediscrimineerd worden met Griekse onderdanen bij de toegang van dit recht.

(...)

Wat betreft andere sociale rechten, toont de praktijk dat de toegang tot deze rechten beperkt is en dat de gelijkheid van behandeling met Griekse onderdanen niet verzekerd is.

(...)

De K F, A (Sociale Solidariteit Inkomen) geeft een goed voorbeeld van deze praktische obstakels.

(...)

Het probleem van integratie van vluchtelingen is enkel groter geworden door de stijging van erkenning van de laatste jaren. Volgens het AIDA-rapport:

(...)

Om toegang tot opvang voor daklozen te krijgen, botsen vluchtelingen ook tegen administratieve obstakels en/of het beperkte aantal plaatsen met als gevolg dat zij geen opvang krijgen. Volgens het onderzoek van Pro Asyl en Refugee Support Agean:

(...)

De grote meerderheid van de begunstigden van internationale bescherming blijft uitgesloten van de arbeidsmarkt en rekent op humanitaire bijstand voor hun basisnoden.

(...)

De VN-commissie inzake de uitbanning van discriminatie veroordeelt de exploitatie van arbeidsmigranten.

(...)

De Commissaris voor de mensenrechten bij de Raad van Europa heeft ook vastgesteld dat vluchtelingen administratieve obstakels ondervinden om toegang te krijgen tot de arbeidsmarkt. Buiten dit obstakel blijft de arbeidsmarkt heel beperkt voor deze groep, wat leidt tot exploitatie in de informele sector.

(...)

Deze moeilijkheden doen zich voor in een context waar racistisch geweld tegen vluchtelingen regelmatig voorkomt.

(...)

De verklaringen van verzoeker worden dus bevestigd door objectieve bronnen. Het gebrek aan persoonlijke ervaring maakt hier geen verschil wanneer het CGVS de vrees voor de toekomst moet bepalen. In tegendeel van de redenering die is gevolgd door de bestreden beslissing, zijn vluchtelingen het slachtoffer van discriminatie bij de toegang tot sociale en economische rechten met als gevolg dat zij het risico lopen om behandeld te worden op een wijze die hun grondrechten schendt.

De sleutelparagraaf van het arrest Ibrahim die de bestreden beslissing ondersteunt, veroordeelt een situatie waar de vluchtelingen niet anders dan de onderdanen worden behandeld.

(...)

De bestreden beslissing steunt zich niet op de concrete informatie die het CGVS zou toelaten om zonder meer naar de redenering van het arrest Ibrahim te verwijzen.

Verzoeker is de slachtoffer van structurele discriminatie en racisme in Griekenland.

Volgens artikel 48/3 §2 van de Vreemdelingenwet:

(...)

Indien deze structurele discriminatie bewezen is, is het niet meer enkel onverschilligheid van de autoriteiten, maar is het risico om dakloos te worden een direct gevolg van de negatieve acties van de Staat en is de aanvraag voor bescherming ontvankelijk en gegrond want artikelen 1 en 18 van het Handvest zijn duidelijk geschonden.”

In een derde onderdeel, doet verzoeker gelden:

“De bestreden beslissing kan niet inzien hoe de onmogelijkheid op gezinshereniging in Griekenland dienstig kan aangevoerd worden in het kader van een asielaanvraag.

Gezinshereniging is een fundamenteel recht van de vluchteling.

(...)

Dit recht wordt bevestigd door de richtlijn 2003/86/EG van de Raad van 22 september 2003 inzake het recht op gezinshereniging waar vluchtelingen van gunstigere voorwaarden genieten voor de uitoefening van hun recht op gezinshereniging.

Dit recht is niet effectief in Griekenland. Volgens het AIDA-rapport, wordt de effectieve uitoefening van dit recht onmogelijk.

(...)

Het gezinsleven wordt door artikel 7 van het Handvest beschermd. Dit recht is geschonden in Griekenland. Lidstaten kunnen hun handelingsmarge niet zo gebruiken dat afbreuk wordt gedaan aan het doel van de richtlijn, namelijk de bevordering van gezinshereniging, en aan het nuttig effect daarvan. Verzoeker is van mening dat de bescherming van zijn familieleden als vluchteling een voldoende reden om een bescherming te vragen in een andere Lidstaat.

Zoals uitgelegd binnen het eerste onderdeel, is verzoeker van mening dat de bescherming van andere bepalingen van het Handvest tot een ontvankelijkheid van het verzoek kan leiden.

De onmogelijkheid om gezinshereniging uit te oefenen in Griekenland vormt een fundamenteel gebrek. Alhoewel het recht van een gezinsleven niet absoluut is, ziet verzoeker geen belang van de Staat om hem te onthouden van dit recht.”

2.3. Verzoeker vraagt gelet op het voorgaande:

“1. In hoofdorde, de verzoekende partij als vluchteling te erkennen.

2. In ondergeschikte orde, de beslissing van het CGVS te vernietigen.

3. In nog meer ondergeschikte orde, de volgende prejudiciële vragen te stellen aan het Hof van Justitie:

- Verzet het Unierecht zich ertegen dat een lidstaat, in het kader van de uitvoering van de machtiging die is verleend bij artikel 33, lid 2, onder a), van richtlijn 2013/32/EU, een verzoek om internationale bescherming niet-ontvankelijk verklaart op grond van het feit dat in een andere lidstaat (in casu Griekenland) de vluchtelingenstatus is toegekend, wanneer de wijze waarop de internationale bescherming in deze andere lidstaat, waar de verzoeker reeds internationale bescherming geniet, leidt tot de toestand dat vluchtelingen niet van een bestaansondersteunende kunnen genieten ten gevolge van talrijke discriminaties bij de toegang tot socio-economische rechten?

- Verzet het Unierecht zich ertegen dat een lidstaat, in het kader van de uitvoering van de machtiging die is verleend bij artikel 33, lid 2, onder a), van richtlijn 2013/32/EU, een verzoek om internationale bescherming niet-ontvankelijk verklaart op grond van het feit dat in een andere lidstaat (in casu Griekenland) de vluchtelingenstatus is toegekend, wanneer de wijze waarop de internationale bescherming in deze andere lidstaat, waar de verzoeker reeds internationale bescherming geniet, de effectieve uitoefening van het recht op gezinshereniging voorzien in de richtlijn 2003/86/EG onmogelijk maakt?”

2.4. Bij aanvullende nota van 30 juli 2020 voegt verzoeker nog bijkomende stukken toe:

“8. AIDA Country Report: Greece, Update 2019, june 2020(uittreksels)

9. RSA & Pro Asyl, Lack of effective integration policy exposes refugees in Greece to homelessness and destitution, while returns from Europe countries continue, 4 june 2020

10. EHRM, verzoek n°52334/19 Kurdistan DARWESH en anderen tegen Griekenland en de Nederlanden ingediend op 4 Oktober 2019 (communicatie 29 januari 2020)

11. RSA & Pro Asyl, Third Party Intervention voor EHRM in Darwesh en anderen, 4 juni 2020

12. *The Guardian, 'How can I find a home?' Promise of Athens turns to despair for refugees, 23 juli 2020*".

Verzoeker benadrukt onder verwijzing naar voormelde stukken dat het eerder bijgebracht AIDA Country report van 2018 wordt bevestigd, dat vluchtelingen sedert maart 2020 geen integratie steun meer ontvangen, dat hernieuwing van de vluchtelingenkaarten bijzonder traag gaat wat zijn weerslag heeft op de toegang tot sociale rechten en op het risico tot dakloosheid, dat het EHRM vragen heeft gesteld aan Griekenland met betrekking tot de toegang tot de sociale zekerheid en de arbeidsmarkt en dat een groot deel van de begunstigten van internationale bescherming in Griekenland wordt uitgesloten van hun bescherming door de administratieve obstakels om hun rechten te activeren.

3. Beoordeling van de zaak

3.1. De uiteenzetting van een rechtsmiddel vereist dat zowel de geschonden rechtsregel of het geschonden rechtsbeginsel wordt aangeduid als de wijze waarop die rechtsregel of dat rechtsbeginsel door de bestreden rechtshandeling werd geschonden. Verzoeker duidt niet op welke wijze artikel 57/6, § 2, 3° van de Vreemdelingenwet te dezen zou (kunnen) zijn geschonden. Bijgevolg wordt deze schending niet dienstig aangevoerd.

3.2. Waar verzoeker zich beroept op een aantal artikelen van richtlijn 2011/95/EU van 13 december 2011, dient verder te worden opgemerkt dat verweerder niet kan worden beschouwd als lidstaat in de zin van deze artikelen. Verder dient te worden opgemerkt dat richtlijnen geen directe werking hebben. Een richtlijn kan wel directe werking hebben in de Belgische rechtsorde wanneer de omzettingstermijn voor de betrokken richtlijn is verstreken en indien zij duidelijke en onvoorwaardelijke bepalingen bevat die geen verdere substantiële interne uitvoeringsmaatregel door de communautaire of nationale overheden behoeven om het gewild effect op nuttige wijze te bereiken. De omzettingstermijn van richtlijn 2011/95/EU van het Europees Parlement en de Raad van 13 december 2011 verstreek blijkens artikel 39 van deze richtlijn op 21 december 2013. Verzoeker toont niet *in concreto* aan dat of op welke wijze de bepalingen van de door hem aangevoerde artikelen of de omzetting hiervan naar Belgisch recht werden geschonden.

3.3. De formele motiveringsplicht, voorgeschreven in artikel 62 van de Vreemdelingenwet, heeft tot doel de betrokkene een zodanig inzicht in de motieven van de beslissing te verschaffen, dat hij in staat is te weten of het zin heeft zich tegen die beslissing te verweren met de middelen die het recht hem verschaft. De motieven ten grondslag van de bestreden beslissing kunnen op eenvoudige wijze in deze beslissing worden gelezen en uit het verzoekschrift blijkt dat verzoeker deze motieven kent en aan een inhoudelijke kritiek onderwerpt. Bijgevolg is het doel van de formele motiveringsplicht *in casu* bereikt en voert hij in wezen de schending aan van de materiële motiveringsplicht.

De materiële motiveringsplicht, de vereiste van deugdelijke motieven, houdt in dat de bestreden beslissing op motieven moet steunen waarvan het feitelijk bestaan naar behoren is bewezen en die in rechte ter verantwoording van de beslissing in aanmerking kunnen genomen worden.

3.4. Dient in dit kader vooreerst te worden vastgesteld dat verzoeker de bestreden beslissing aanvecht noch betwist waar terecht gesteld wordt dat in zijner hoofde geen bijzondere procedurele noden konden worden vastgesteld, dat redelijkerwijze kan worden aangenomen dat zijn rechten werden gerespecteerd en dat hij kon voldoen aan zijn verplichtingen.

3.5. De bestreden beslissing is geschraagd op artikel 57/6, § 3, eerste lid, 3° van de Vreemdelingenwet. Deze bepaling bepaalt dat de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen een verzoek om internationale bescherming niet-ontvankelijk kan verklaren wanneer de verzoeker reeds internationale bescherming geniet in een andere lidstaat van de Europese Unie.

In dit kader dient vooreerst te worden opgemerkt dat verzoeker niet betwist, en dat uit de stukken van het dossier genoegzaam blijkt, dat verzoeker internationale bescherming geniet in Griekenland. Verzoeker betwist evenmin en bijgevolg kan samen met verweerder worden besloten dat niets erop wijst dat verzoeker, die in dit land over een internationale beschermingsstatus beschikt, heden niet zou kunnen terugkeren naar en niet opnieuw zou worden toegelaten tot Griekenland. In dit kader wordt in de bestreden beslissing met recht gemotiveerd:

"Uit de elementen die voorhanden zijn [Eurodac Search Result van 09/12/2019 en Eurodac Marked Hit van 10/12/2019 en in het administratief dossier], blijkt dat u reeds internationale bescherming geniet in

een andere lidstaat van de Europese Unie, namelijk Griekenland. Deze vaststelling wordt door u niet betwist.

(...)

Overeenkomstig artikel 24 van de Kwalificatierichtlijn (Richtlijn 2011/95/EU van het Europees Parlement en de Raad van 13 december 2011 inzake normen voor de erkenning van onderdanen van derde landen of staatlozen als personen die internationale bescherming genieten, voor een uniforme status voor vluchtelingen of voor personen die in aanmerking komen voor subsidiaire bescherming, en voor de inhoud van de verleende bescherming (herziening)), dat de modaliteiten van de verblijfsvergunningen die verband houden met een internationale beschermingsstatus regelt, zijn de verblijfsvergunningen in wezen beperkt in de tijd en hernieuwbaar. Dit is echter in beginsel niet het geval voor de toegekende internationale beschermingsstatus die ten volle blijft gelden zolang het nodig is, de persoon die de status geniet, te beschermen. Deze status kan slechts ophouden, worden herroepen of ingetrokken in beperkte en uitzonderlijke omstandigheden. Deze status kan ook maar worden beëindigd in beperkte en uitzonderlijke omstandigheden, net zoals de hernieuwing ervan slechts kan worden geweigerd in beperkte en uitzonderlijke omstandigheden (vgl. artikel 11, 14, 16 en 19 van de Kwalificatierichtlijn). Gelet op wat voorafgaat, is het CGVS van mening dat na onderzoek van de elementen in uw administratief dossier met recht kan worden aangenomen dat, zelfs als zou het verblijfsdocument dat u werd uitgereikt op basis van de internationale beschermingsstatus die u werd verleend niet meer geldig zijn, niets erop wijst dat uw status van persoon die internationale bescherming geniet, niet meer geldig is. U verklaarde zelf dat u de verblijfsvergunning die u ontving een geldigheidsduur van drie jaar had (CGVS, p. 8). Aangezien de geldigheid van uw status van persoon die internationale bescherming geniet, niet in vraag wordt gesteld, wijst niets er daarenboven op dat u niet zou kunnen terugkeren naar Griekenland, of dat, mocht dit het geval zijn, uw verblijfsvergunning die verband houdt met uw status van persoon die internationale bescherming geniet niet eenvoudig zou kunnen worden hernieuwd mits het zetten van een aantal stappen.”

In zoverre verzoeker in het kader van zijn betoog omtrent de beoordeling van artikel 57/6, § 3, eerste lid, 3° van de Vreemdelingenwet verwijst naar de criteria in en het onderzoek dat moet worden uitgevoerd bij de toepassing van Verordening nr. 604/2013 van het Europees Parlement en de Raad van 26 juni 2013 tot vaststelling van de criteria en instrumenten om te bepalen welke lidstaat verantwoordelijk is voor de behandeling van een verzoek om internationale bescherming dat door een onderdaan van een derde land of een staatloze bij een van de lidstaten wordt ingediend, dient te worden opgemerkt dat deze verwijzing te dezen niet dienstig is. De procedure ter vaststelling van de lidstaat die verantwoordelijk is voor de behandeling van een ingediend verzoek om internationale bescherming verschilt namelijk wezenlijk van de voorliggende procedure die kadert binnen de toepassing van artikel 57/6, § 3, eerste lid, 3° van de Vreemdelingenwet en verzoekers situatie als persoon die binnen de EU reeds internationale bescherming geniet verschilt fundamenteel van de situatie van een persoon die om internationale bescherming verzoekt. Als persoon die internationale bescherming geniet, heeft hij binnen de EU immers een specifieke bescherming tegen refoulement. Overeenkomstig het recht van de EU zijn er daarenboven een verblijfsrecht en diverse rechten en voordelen op het gebied van toegang tot werk, sociale bescherming, gezondheidszorg, onderwijs, huisvesting en integratie verbonden met zijn status.

Hoe verzoekers verwijzing naar en betoog op grond van rechtspraak van het Hof van Justitie omtrent de controle die moet worden uitgevoerd in het geval van de uitvoering van een Europees aanhoudingsbevel, onder meer op het vlak van detentieomstandigheden en het recht op een eerlijk proces, *in casu* en in het kader van de toepassing van artikel 57/6, § 3, eerste lid, 3° van de Vreemdelingenwet dienstig zou kunnen zijn, kan evenmin worden ingezien. Uit het dossier blijkt niet dat er jegens verzoeker een aanhoudingsbevel zou zijn uitgevaardigd en dat bij een terugkeer naar Griekenland zou dreigen te worden geconfronteerd met een detentie of een strafrechtelijke procedure. Verzoeker toont evenmin aan dat dergelijke detentie gepaard zou gaan met een onmenselijke of vernederende behandeling of dat zulke procedure niet eerlijk zou verlopen.

In het kader van de toepassing van artikel 57/6, § 3, eerste lid, 3° van de Vreemdelingenwet, kan wel worden gewezen op de rechtspraak van het Grondwettelijk Hof. Op 26 juni 2008 stelde het hof dat “gezien alle EU-lidstaten partij zijn bij het EVRM, er mag van uit gegaan worden dat de fundamentele rechten er niet geschonden worden, of op z’n minst dat de betrokkenen er over de nodige beroepsmogelijkheden beschikken indien dit het geval moest zijn” (GwH 26 juni 2008, nr.95/2008).

Eveneens kan worden verwezen naar de rechtspraak van het Europese Hof van Justitie. In het arrest van het Hof (Grote kamer) van 19 maart 2019 werd in de gevoegde zaken C-297/17, C-318/17, C-319/17 en C-438/17 gesteld als volgt:

“83 Wat ten eerste de in punt 81 van het onderhavige arrest bedoelde situatie betreft, moet in herinnering worden gebracht dat het Unierecht steunt op de fundamentele premisse dat elke lidstaat met alle andere lidstaten een reeks gemeenschappelijke waarden deelt waarop de Unie berust, en dat elke lidstaat erkent dat de andere lidstaten deze waarden met hem delen, zoals is bepaald in artikel 2 VEU. Deze premisse impliceert en rechtvaardigt dat de lidstaten er onderling op vertrouwen dat de andere lidstaten deze waarden erkennen en het Unierecht, dat deze waarden ten uitvoer brengt, dus in acht nemen, en dat hun respectieve nationale rechtsordes in staat zijn een effectieve en gelijkwaardige bescherming te bieden van de in het Handvest erkende grondrechten, met name in de artikelen 1 en 4 van het Handvest, waarin een van de fundamentele waarden van de Unie en haar lidstaten is vastgelegd (arrest van heden, Jawo, C-163/17, punt 80 en aldaar aangehaalde rechtspraak).

84 Het beginsel van wederzijds vertrouwen tussen de lidstaten is in het Unierecht van wezenlijk belang, aangezien het de mogelijkheid biedt om een ruimte zonder binnengrenzen te verwezenlijken en in stand te houden. Meer in het bijzonder vereist het beginsel van wederzijds vertrouwen, met name wat de ruimte van vrijheid, veiligheid en recht betreft, dat elk van de lidstaten, behoudens uitzonderlijke omstandigheden, ervan uitgaat dat alle andere lidstaten het Unierecht en, met name, de door dat recht erkende grondrechten in acht nemen (arrest van heden, Jawo, C-163/17, punt 81 en aldaar aangehaalde rechtspraak).

85 Bijgevolg moet in het kader van het gemeenschappelijk Europees asielstelsel worden aangenomen dat de behandeling van personen die om internationale bescherming verzoeken, in elke lidstaat in overeenstemming is met de vereisten van het Handvest, het Verdrag van Genève en het EVRM (arrest van heden, Jawo, C-163/17, punt 82 en aldaar aangehaalde rechtspraak). Dit is met name het geval bij de toepassing van artikel 33, lid 2, onder a), van de procedurerichtlijn, dat in het kader van de bij die richtlijn ingevoerde gemeenschappelijke asielprocedure, een uitdrukking van het beginsel van wederzijds vertrouwen vormt.

86 Toch kan niet worden uitgesloten dat de werking van dit stelsel in de praktijk in een bepaalde lidstaat grote moeilijkheden ondervindt, en dat dus een ernstig risico bestaat dat personen die om internationale bescherming verzoeken, in die lidstaat worden behandeld op een wijze die hun grondrechten schendt (zie arrest van heden, Jawo, C-163/17, punt 83 en aldaar aangehaalde rechtspraak).

87 In dit verband zij erop gewezen dat, gelet op de algemene en absolute aard van het in artikel 4 van het Handvest opgenomen verbod, dat nauw verband houdt met de eerbiediging van de menselijke waardigheid en dat zonder enige mogelijkheid tot afwijking alle vormen van onmenselijke of vernederende behandeling verbiedt, voor de toepassing van artikel 4 niet van belang is of de betrokken persoon een ernstig risico loopt op een dergelijke behandeling op het moment zelf van de overdracht, dan wel tijdens de asielprocedure of na afloop daarvan (zie naar analogie arrest van heden, Jawo, C-163/17, punt 88).

88 Wanneer de rechter bij wie beroep wordt ingesteld tegen een besluit waarbij een nieuw verzoek om internationale bescherming is afgewezen wegens niet-ontvankelijkheid, over gegevens beschikt die de verzoeker heeft overgelegd om aan te tonen dat er in de lidstaat die reeds subsidiaire bescherming heeft verleend, een dergelijk risico bestaat, is deze rechter dan ook ertoe gehouden om op basis van objectieve, betrouwbare, nauwkeurige en naar behoren bijgewerkte gegevens en afgemeten aan het beschermingsniveau van de door het Unierecht gewaarborgde grondrechten, te oordelen of er sprake is van tekortkomingen die hetzij structureel of fundamenteel zijn, hetzij bepaalde groepen van personen raken (zie naar analogie arrest van heden, Jawo, C-163/17, punt 90 en aldaar aangehaalde rechtspraak).

89 In dat verband dient te worden benadrukt dat de in het vorige punt van het onderhavige arrest vermelde tekortkomingen alleen dan onder artikel 4 van het Handvest vallen – welk artikel overeenstemt met artikel 3 EVRM en waarvan de inhoud en reikwijdte dus krachtens artikel 52, lid 3, van het Handvest dezelfde zijn als die welke er door genoemd verdrag aan worden toegekend – wanneer die tekortkomingen een bijzonder hoge drempel van zwaarwegendheid bereiken, wat afhangt van alle gegevens de zaak (arrest van heden, Jawo, C-163/17, punt 91 en aldaar aangehaalde rechtspraak).

90 Deze bijzonder hoge drempel van zwaarwegendheid is bereikt wanneer de onverschilligheid van de autoriteiten van een lidstaat tot gevolg zou hebben dat een persoon die volledig afhankelijk is van overheidssteun, buiten zijn wil en zijn persoonlijke keuzes om, terechtkomt in een toestand van zeer verregaande materiële deprivatie die hem niet in staat stelt om te voorzien in zijn meest elementaire behoeften, zoals eten, zich wassen en beschikken over woonruimte, en negatieve gevolgen zou hebben voor zijn fysieke of mentale gezondheid of hem in een toestand van achterstelling zou brengen die onverenigbaar is met de menselijke waardigheid (arrest van heden, Jawo, C-163/17, punt 92 en aldaar aangehaalde rechtspraak).

91 Die drempel wordt dus niet bereikt in situaties die, ook al worden zij gekenmerkt door een grote onzekerheid of een sterke verslechtering van de levensomstandigheden van de betrokken persoon,

geen zeer verregaande materiële deprivatie meebrengen waardoor deze persoon in een situatie terechtkomt die zo ernstig is dat zijn toestand kan worden gelijkgesteld met een onmenselijke of vernederende behandeling (arrest van heden, Jawo, C-163/17, punt 93).

92 Gelet op de vragen die in dit verband bij de verwijzende rechter rijzen, dient erop te worden gewezen dat, in het licht van het belang van het beginsel van wederzijds vertrouwen voor het gemeenschappelijk Europees asielstelsel, schendingen van de bepalingen van hoofdstuk VII van de kwalificatierichtlijn die niet leiden tot een schending van artikel 4 van het Handvest, de lidstaten niet beletten de bij artikel 33, lid 2, onder a), van de procedurerichtlijn verleende bevoegdheid uit te oefenen.

93 De eveneens door de verwijzende rechter vermelde omstandigheid dat personen die subsidiaire bescherming genieten in de lidstaat die de verzoeker een dergelijke bescherming heeft verleend, geen bestaansondersteunende voorzieningen genieten of voorzieningen genieten die duidelijk beperkter zijn dan die welke in andere lidstaten worden geboden, zonder dat zij evenwel anders worden behandeld dan de onderdanen van deze lidstaat, kan alleen dan leiden tot de vaststelling dat de verzoeker er wordt blootgesteld aan een reëel risico op een behandeling die in strijd is met artikel 4 van het Handvest, wanneer die omstandigheid tot gevolg heeft dat die verzoeker vanwege zijn bijzondere kwetsbaarheid, buiten zijn wil en zijn persoonlijke keuzes om, zou terechtkomen in een situatie van zeer verregaande materiële deprivatie, die beantwoordt aan de in de punten 89 tot en met 91 van het onderhavige arrest genoemde criteria.

94 Hoe dan ook kan op basis van het enkele feit dat de sociale bescherming en/of de levensomstandigheden gunstiger zijn in de lidstaat waar het nieuwe verzoek om internationale bescherming is ingediend dan in de lidstaat die reeds subsidiaire bescherming heeft verleend, niet worden geconcludeerd dat de betrokken persoon bij overdracht aan die lidstaat, zal worden blootgesteld aan een reëel gevaar voor een behandeling die onverenigbaar is met artikel 4 van het Handvest (zie naar analogie arrest van heden, Jawo, C-163/17, punt 97)."

Verzoeker dient overeenkomstig het voorgaande *in casu* aldus aan te tonen dat er in Griekenland sprake zou zijn van tekortkomingen die hetzij structureel of fundamenteel zijn, hetzij bepaalde groepen van personen raken, alsmede dat deze tekortkomingen, gelet op alle gegevens van de voorliggende zaak, een bijzonder hoge drempel van zwaarwegendheid bereiken, en dit in zulke mate dat hij persoonlijk zou worden geconfronteerd met een zeer verregaande materiële deprivatie waardoor hij in een situatie zou terechtkomen die dermate ernstig is dat zijn toestand op zich kan worden gelijkgesteld met een onmenselijke of vernederende behandeling. In tegenstelling met wat hij laat uitschijnen in het verzoekschrift is het aldus niet aan verweerder om het tegendeel aan te tonen doch komt het aan verzoeker toe om het vermoeden dat zijn grondrechten als begunstigde van internationale bescherming in de EU-lidstaat die hem deze bescherming verleende geëerbiedigd worden te weerleggen.

Verzoeker wijst in deze op de levensomstandigheden in Griekenland en vestigt de nadruk op de problemen aldaar inzake discriminatie, racisme en de toegang tot huisvesting, de arbeidsmarkt, opvang, ondersteuning en andere sociale en economische rechten. Ter staving van zijn betoog dienaangaande, wijst verzoeker in het voorliggende verzoekschrift en de aanvullende nota op algemene informatie.

Uit de door verzoeker aangehaalde en voorliggende landeninformatie kan in dit kader, dit in tegenstelling met wat verzoeker laat uitschijnen in het verzoekschrift, echter geenszins worden afgeleid dat de algemene situatie in Griekenland zou worden gekenmerkt door dermate structurele en verregaande tekortkomingen of van zulke ernstige aard zou zijn dat deze op zich volstaat om aan te tonen dat eenieder die aldaar internationale bescherming geniet (onder meer omwille van de toestand op het vlak van huisvesting, werkgelegenheid, opvang, ondersteuning, integratie, discriminatie en racistisch geïnspireerde incidenten) zou dreigen terecht te komen in of zou worden geconfronteerd met ernstige problemen en zich daardoor zou bevinden in een situatie waarin de voormelde, bijzonder hoge drempel van zwaarwegendheid is bereikt en waarin hij zou worden geconfronteerd met een zeer verregaande materiële deprivatie die kan worden gelijkgesteld met een onmenselijke of vernederende behandeling. Verzoeker dient zulks aldus *in concreto* en aan de hand van zijn persoonlijke omstandigheden aannemelijk te maken.

Verzoeker blijft op dit vlak echter manifest in gebreke. Verzoeker voert namelijk niet één concreet en dienstig argument aan ter weerlegging van de volgende, dienaangaande in de bestreden beslissing opgenomen, pertinente en terechte motieven:

"Waar uit de elementen in uw administratief dossier zou blijken dat u als verzoeker om internationale bescherming in Griekenland, dus vooraleer er u internationale bescherming werd verleend, geconfronteerd werd met bepaalde ernstige feiten en situaties zoals de onhygiënische en onveilige toestanden in het kamp, moet worden opgemerkt dat deze feiten zich situeren op een welbepaalde

plaats, gedurende een welbepaalde periode en binnen een welbepaalde context. Bijgevolg is deze situatie niet zonder meer representatief voor de kwalificatie en beoordeling van uw situatie als begunstigde van internationale bescherming nadien, aan wiens status, overeenkomstig het recht van de Unie, diverse rechten en voordelen verbonden zijn.

Wat uw situatie als begunstigde van internationale bescherming in Griekenland betreft, moet daarenboven worden benadrukt dat u geen concrete, soortgelijke ervaringen doet gelden temeer aangezien u na het verlaten van het kamp u zich niet meer getracht heeft ergens te vestigen maar u onmiddellijk doorgereisd bent naar België (CGVS, p. 8).

U beperkt zich voorts tot een algemene verwijzing naar bepaalde moeilijkheden waarmee begunstigten van internationale bescherming in Griekenland geconfronteerd kunnen worden op het vlak van bijvoorbeeld (sociale) huisvesting, sociale bijstand en tewerkstelling of integratie, maar haalt onvoldoende persoonlijke ervaringen aan om dit te concretiseren. Gelet op de bijzonder hoge drempel van zwaarwegendheid volstaat dit gééenszins om het vermoeden met betrekking tot de eerbiediging van uw grondrechten en aanwezigheid van een effectieve en gelijkwaardige bescherming in Griekenland te weerleggen. De vaststelling dat u na uw vertrek uit het kamp vertrokken bent uit Griekenland, getuigt niet van een oprechte intentie om een duurzaam bestaan in de andere lidstaat uit te bouwen en er uw rechten te doen gelden (CGVS, p. 8). De vaststelling dat u duidelijk beschikte over een netwerk vòòr uw verblijf in het kamp, met name bij een tante en nadien zelf heeft kunnen beschikken over een woonst via een NGO, wijzen op een grote mate van zelfredzaamheid (CGVS, p. 9). Dat u over de middelen beschikte om uw vertrek en verdere reis doorheen Europa te bewerkstelligen getuigt eveneens van zelfredzaamheid en keuzemogelijkheden (CGVS, p. 10)."

Verzoeker beperkt zich omtrent het voorgaande immers tot een verwijzing naar de hoger aangehaalde en besproken informatie en tot het uiten van de algemene, blote en ongefundeerde beweringen dat zijn toekomst, omdat het hem aan een netwerk en aan ondersteuning onderbreekt, op straat ligt, dat er geen werk is en dat hij slachtoffer zal worden van de maffia en criminaliteit. Verzoeker maakt zulks echter niet *in concreto* aannemelijk.

Waar verzoeker daarnaast herhaalt dat hij in Griekenland geen toegang zou hebben tot gezinshereniging, dient te worden vastgesteld dat zulks uit de door hem geciteerde informatie geenszins kan worden afgeleid. Hoewel uit deze informatie blijkt dat personen die in Griekenland internationale bescherming genieten bij het opstarten van de procedure van gezinshereniging, omwille van een aantal administratieve redenen, moeilijkheden kunnen ondervinden, blijkt hieruit niet dat het aldaar onmogelijk is om dergelijke procedure op te starten en een gezinshereniging te bekomen. In tegendeel kan uit de door verzoeker aangereikte informatie worden afgeleid dat dit voor een, zij het beperkt, aantal personen die internationale bescherming genieten wel mogelijk is. Verzoeker toont in dit kader niet *in concreto* aan dat en werkt niet uit waarom een procedure tot gezinshereniging in zijner hoofde in Griekenland onmogelijk zou zijn. Evenmin toont hij, zoals terecht wordt gesteld in de bestreden beslissing, aan dat hij de kritieken die hij in dit kader heeft op de vigerende Griekse regelgeving niet zou kunnen doen gelden in Griekenland en aan de hand van de mogelijkheden die de Griekse wetgeving en de Europese regelgeving hem aldaar ter zake bieden. Voorts dient te worden opgemerkt dat het loutere gegeven dat er tussen de uitoefening en de invulling van de rechten die worden toegekend aan personen die internationale bescherming genieten in de respectieve lidstaten van de Europese Unie verschillen bestaan, op zich geen vervolging en geen reëel risico op het lijden van ernstige schade inhoudt.

De Raad herhaalt en benadrukt te dezen dat Griekenland als EU-lidstaat gebonden is aan het EU-acquis dat voorziet in (minimum)normen inzake rechten en voordelen die verbonden zijn aan verzoekers beschermingsstatus en waarvan hij gebruik kan maken. Aldus kan er worden vanuit gegaan dat de fundamentele rechten van de verzoekende partij er verzekerd zijn, dat de geboden bescherming in wezen doeltreffend is, dat Griekenland het non-refoulement beginsel naleeft en dat de levensstandaard van de verzoekende partij in Griekenland niet gekwalificeerd kan worden als zijnde vervolging of ernstige schade. Verzoeker slaagt er, mede gelet op het voorgaande, geenszins in om het tegendeel aan te tonen. Hij toont niet concreet aan dat de levensomstandigheden waarin hij in Griekenland zou terecht komen een schending uitmaken van zijn fundamentele rechten en brengt geen argumenten bij die een overtuigende, concrete aanwijzing vormen van het bestaan van een gegronde vrees voor vervolging of een reëel risico op het lijden van ernstige schade in zijner hoofde en ten overstaan van Griekenland. Er zijn evenmin aanwijzingen dat de verzoekende partij verhinderd zou zijn om opnieuw tot het grondgebied van Griekenland te worden toegelaten. Verzoekers situatie als persoon die internationale bescherming geniet verschilt bovendien fundamenteel van de situatie van de persoon die om internationale bescherming verzoekt. Als persoon die internationale bescherming geniet, heeft hij binnen de EU immers een specifieke bescherming tegen refoulement. Overeenkomstig het recht van de EU zijn er ook een verblijfsrecht en diverse rechten en voordelen op het gebied van toegang tot werk,

sociale bescherming, gezondheidszorg, onderwijs, huisvesting en integratie verbonden met zijn status. Het feit dat de algemene economische toestand in de lidstaten van de EU verschillend is, ondermijnt deze vaststelling niet. Niet alle ingezetenen van de EU hebben een gelijkwaardige toegang tot huisvesting, werk en andere sociale infrastructuur. Dit geldt ook voor personen die internationale bescherming binnen de EU genieten. De vaststelling dat er verschillen bestaan tussen de lidstaten van de EU in de toekenning van rechten aan personen die internationale bescherming genieten, en de mate waarin zij deze rechten kunnen doen gelden, houdt in hoofde van de verzoekende partij op zich geen vervolging in overeenkomstig artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet, noch een reëel risico op ernstige schade overeenkomstig artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.

3.6. Gelet op het voorgaande, heeft de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen met recht besloten tot de niet-ontvankelijkheid van verzoekers verzoek om internationale bescherming op basis van artikel 57/6, § 3, eerste lid, 3° van de Vreemdelingenwet en dient het beroep te worden verworpen.

3.7. Verzoeker beroept zich waar hij verwijst naar “*artikelen 4, 9, 10 en 12 van de Richtlijn 2003/86/EG van de Raad van 22 september 2003 inzake het recht op gezinshereniging*” en naar “*artikelen 1, 4, 7 en 18 van het Handvest van de Grondrechten van de EU*” op geen andere argumenten of elementen dan deze die reeds hoger werden besproken. Gelet op de hoger gedane vaststellingen dienaangaande, beroept verzoeker zich aldus niet dienstig op deze bepalingen.

3.8. Gelet op het voorgaande, acht de Raad het niet nodig om de door verzoeker voorgestelde prejudiciële vragen te stellen.

Krachtens artikel 267, derde lid van het Verdrag betreffende de werking van de Europese Unie is de nationale rechterlijke instantie bovendien slechts gehouden het Hof van Justitie van de Europese Unie te verzoeken uitspraak te doen over een prejudiciële vraag indien haar beslissingen “*volgens het nationale recht niet vatbaar zijn voor hoger beroep*”. Dit laatste omvat ook de rechterlijke beslissingen waartegen een cassatieberoep kan worden ingesteld (HvJ 16 december 2008, *Cartesio*, nr. C-210/06, r.o. 76-79; HvJ 4 juni 2002, *Lyckeskog*, nr. C-99/00, r.o. 16-17). Daar de uitspraken van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (RvV) overeenkomstig artikel 39/67 van de vreemdelingenwet vatbaar zijn voor het cassatieberoep voorzien bij artikel 14, § 2 van de gecoördineerde wetten op de Raad van State, kan de RvV niet worden beschouwd als een in laatste aanleg rechtsprekende rechterlijke instantie en is de Raad niet gehouden om de voorgestelde prejudiciële vraag te stellen aan het Hof van Justitie van de Europese Unie (HvJ 15 maart 2017, *Aquino*, nr. C-3/16, r.o. 35-36).

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

Het beroep wordt verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op een september tweeduizend twintig door:

dhr. J. BIEBAUT,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. R. VAN DAMME,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

R. VAN DAMME

J. BIEBAUT